

Oddlužení je sanačním způsobem řešení úpadku upraveným komplexně v § 389 až 418l insolvenčního zákona. Jakožto institut, který při splnění zákonem stanovených podmínek, zejména při poctivosti záměru dlužníka a uspokojení nezajištěných věřitelů alespoň v minimální zákonem garantované míře, umožňuje dlužníkům dosáhnout na zásadní beneficium spočívající v osvobození dlužníka od podstatné části dosud neuhrazených dluhů, bývá dlužníky – především nepodnikajícími fyzickými osobami, hojně využíváno.

Cílem této práce je komplexně zhodnotit platnou a účinnou právní úpravu institutu oddlužení včetně posledních legislativních změn, které nabyly účinnosti k 1. 7. 2017. Zároveň se zaměřuji na některé problematické oblasti, které v praxi působí aplikační obtíže.

Text této práce je členěn do 8 kapitol. První kapitola poskytuje definici klíčového pojmu celého insolvenčního práva, a sice pojmu úpadku a hrozícího úpadku.

Druhá kapitola se věnuje základní charakteristice oddlužení a popisu subjektivních a objektivních předpokladů oddlužení. Následují dvě kapitoly pojednávající o dvou zásadních procesních návrzích, a sice o insolvenčním návrhu a návrhu na povolení oddlužení.

Pátá kapitola pojednává o možných způsobech provedení oddlužení, přičemž z důvodu naprosté aplikační převahy je větší prostor věnován oddlužení plněním splátkového kalendáře. Zohledněna je též nově výslovně zákonem zakotvená možnost kombinace zpeněžení majetkové podstaty a splátkového kalendáře.

Šestá kapitola se zaměřuje na průběh řízení ve fázi od rozhodnutí o povolení oddlužení do rozhodnutí o schválení oddlužení, pro níž je zásadní procesní aktivita věřitelů.

Sedmá kapitola se věnuje neúspěchu oddlužení v podobě zrušení schváleného oddlužení a konečně v osmé kapitole je pojednáno o samotném účelu celého procesu oddlužení, a sice o splnění oddlužení a osvobození dlužníka od placení pohledávek.